USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **A. E. A.,** zastoupený JUDr. Petrem Navrátilem, advokátem se sídlem Joštova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 3. 2020, č. j. OAM-520/ZA-ZA11-ZA17-2020, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě dne 29. 7. 2021, č. j. 19 Az 18/2021 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je tureckým státním příslušníkem kurdské národnosti, který v době, kdy na území České republiky pobýval bez oprávnění k pobytu, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice.

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[3] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl.

[4] Krajský soud se s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu ztotožnil se závěry žalovaného, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a že jím tvrzené obtíže a jeho situace

nejsou výrazně odlišné oproti situaci kurdské menšiny v Turecku, a nejedná se tedy ani o pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Informace shromážděné žalovaným o politické a bezpečnostní situaci a stavu dodržování lidských práv v Turecku krajský soud považoval za dostatečné a přiměřeně aktuální.
[5] Dále krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobci nehrozí při návratu do vlasti přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Se státními orgány neměl v době svého pobytu žádné problémy a nic nenasvědčuje tomu, že by se tak mělo stát po jeho návratu do Turecka.

[6] K tvrzenému vztahu žalobce k partnerce a nenarozenému dítěti krajský soud uzavřel, že se nejedná se o dlouhodobý a intenzivní vztah, který by podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva odůvodňoval udělení doplňkové ochrany. Z údajů uvedených žalobcem je zřejmé, že partnerský vztah navázal až v průběhu správního řízení. Právo na soukromý a rodinný život může žalobce uplatňovat podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „napadený rozsudek“ a „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tj. pro vady v řízení před správním orgánem, pro které měl soud napadené rozhodnutí zrušit.

[8] Stěžovatel předně namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek jeho odůvodnění, avšak krajský soud tuto vadu nesprávně pominul. Stěžovatelem uváděné skutečnosti jednoznačně odůvodňují udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu.

[9] Také posouzení existence nebezpečí v případě navrácení stěžovatele do země původu bylo žalovaným provedeno neúplně a nedostatečně, neboť v rámci správního řízení nebyly shromážděny podklady pro jednoznačný závěr o tom, jakým způsobem nakládají turecké úřady s navrácenými žadateli o azyl, mezi nimiž tvoří osoby kurdského původu svébytnou skupinu. Žalovaný hodnotil dostupné informace velmi selektivně, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí používal pouze pasáže, které postoj tureckých úřadů vůči kurdské menšině hodnotily spíše smířlivě. Podle stěžovatele se však postoj tureckých úřadů prokazatelně vyostřil v souvislosti s vojenskými operacemi vůči kurdským osadám v turecko-syrském pohraničí.

[10] Stěžovatel dále poukazuje na to, že žalovaný neposuzoval otázku ochrany jak jeho soukromého a rodinného života, tak i jeho družky a nenarozeného dítěte. S družkou žije již několik let a čekají spolu narození dítěte, proto těžko hodnotit jejich vztah jinak než jako trvalý a pevný. Doplňková ochrana měla být udělena minimálně z důvodů rizika zpřetrhání jeho rodinných vazeb na území České republiky v případě nuceného vycestování.

[11] Podle žalovaného byly napadené rozhodnutí i napadený rozsudek vydány v souladu s právními předpisy a s ustálenou judikaturou. Navrhl odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost, případně zamítnutí pro nedůvodnost.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Před zahájením meritorního přezkumu se Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[13] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS (blíže viz jeho text dostupný na www.nssoud.cz).

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, v čem spatřuje její přijatelnost. Samotná kasační stížnost se opírá pouze o jeho tvrzení, že krajský soud nesprávně pominul vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek jeho odůvodnění, a vznáší výtky vůči posouzení jeho věci správním orgánem.

[15] Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, tvrzené nedostatky ve zjištění a posouzení individuálního skutkového stavu věci samy o sobě nemohou být vadou, která by byla způsobilá být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019 - 46).

[16] Situací kurdské menšiny v Turecku se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval (např. rozsudek ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 - 154, usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015 - 23, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 - 30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46 a mnoho dalších), přičemž dovodil, že nesnáze Kurdů v Turecku sice existují, ale nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona.

[17] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel nebyl politicky aktivní, ale pouze sympatizoval s politickou stranou HDP a že jeho zadržení policií nesouviselo s jeho národností, ale jednalo se o krátkodobý a nahodilý zákrok v souvislosti se zásahem policie při masové demonstraci proti ničení zeleně.

[18] S odkazem na výše uvedenou judikaturu a na obsah správního spisu Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uvádí, že žalovaný dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil, proč stěžovatelem uváděné důvody nepředstavují pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a v případě návratu do Turecka mu nehrozí ze strany státních orgánů vážná újma.

[19] Krajský soud řádně posoudil i otázku neudělení doplňkové ochrany z důvodu ochrany rodinného a soukromého života stěžovatele.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[20] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje zájmy stěžovatele, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, stejně tak nebyl shledán důvod k judikaturnímu odklonu. Kasační soud rovněž neshledal zásadní pochybení krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[21] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, či ze dne 25. 8. 2021, č. j. 1 Azs 119/2021 - 55). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, avšak nevznikly mu žádné náklady nad rozsah jeho úřední činnosti, a proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2022

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu